

Raneb svinul papyrus a obrátil se k balzamovačům, z nichž jeden právě zeširoka zíval.

„Zavři ústa,“ usměrnil ho pohotově, „a vzdej úctu dílu Anubisovu. Zasloužíš hodit do natronu k paní Šapu.“

„Prosím pokorně za odpuštění, knězi předčitateli.“

Raneb cosi zavrčel, pak ukázal na stůl s natronem. „Zde ji máme.“ Vyňal zpoza opasku papyrový svitek. „Zadrž, pošetilče, a nehrab do té soli, dokud nejsem připraven! Dopřej mi čas nalézt náležitou modlitbu. Zde jest.“

Zpražil pohledem jednoho z balzamovačů, který si dovilil zašoupat nohama. Přistižený vzorně strnul a kajícně se zadíval do země.

„Pane věčnosti, jenž jsi zhynul, abys znovu povstal, božský Osiride, vládce mrtvých...“

Aniž by přerušil zpěvný přednes, kývl na pomocníka jménem Pašed. Ten na jeho pokyn přistoupil ke stolu s natronem, v ruce dřevěnou lopatu. Ponořil ji do sypkých krystalů a zachytil pevné tělo. Raneb pozdvihl obočí, nicméně nepřestával se modlit. Přísahal by, že paní Šapu uložili hlouběji.

Pašed jemně obkroužil pevný tvar, přitáhl si ho lopatou a začal odstraňovat natron z nohy. Objevilo se zsinálé svalnaté lýtko, načež se balzamovač zarazil a Raneb zapomněl na modlitby – po čtyřiceti dnech v natronu mělo tělo přece získat odstín ohořelého troudu.

Papyrus se opět svinul do ruličky a kněz předčítatel zaskučel jako raněný šakal: „Při trýzni Isidině! Kdo se opovážil překrýt tělo paní Šapu nějakou cizí mrtvolou?“

* * *

Meren předstoupil přímo před královskou stráž v náprsních pancířích z kůže pobité bronzem a zarazil se – záhada vonné masti ho natolik zaměstnávala, že nevěnoval pozornost okolnímu dění. Doprovázel ho Abu a tři vozatajové, ti se však před trůnní síní drželi spíše v pozadí. Teď tedy přehlédl davy dvořanů proudící předsálím.

„Merene, ty starej hampejzníku!“

„Á, generál všech vojsk pána Obou zemí Haremheb!“ pozdravil Meren hřmotného válečníka, který se oddělil od nedalekého hloučku hodnostářů.

„Nech si ty dvorský kudrlinky, chutnají sladce jako chcanky a já se jich už dneska přecpal.“

Meren pohlédl do Haremhebovy zjizvené tváře a zašeptal: „Co se stalo?“

„Nevím,“ hlesl voják se ztrápeným úsměvem, jímž by nepřelstil ani nemluvně. „Právě jsme poslouchali řečnění poselstva odněkud z Mykén, když se postranním vchodem příkradl králův osobní sluha a začal na Jeho Veličenstvo mrkat zpoza sloupu. Nato faraon všechny propustil, a to včetně vezíra, kterej je teď bez sebe vzteky.“

Sotva Haremheb domluvil, dveře se pootevřely, vykoukl představený trůnní síně a něco zašeptal obrovité núbijské hlídce. Strážce, jenž – stejně jako všichni královští vojáci – dával najevo asi tolik pocitů jako kamenná socha, pouze pozvedl rámě a ukázal na Merena.

Představený trůnní síně se při pohledu na královského vyšetřovatele ošil, rozrazil dveře a slavnostně vkráčel do předsálí. Upravil si dlouhou slavnostní řízu, odkašlal si a nadechl se, aby svému hlasu propůjčil náležitou znělost:

„Živoucí bůh, Ten, který jest spravedlivý, Zlatý Horus žijící pravdou, božský syn Amonův, vládce Horního a Dolního Egypta, pán Obou zemí, Jeho Veličenstvo Nebcheprure Tutanchamon zve do své skvoucí přítomnosti Oči a uši faraonovy, urozeného knížete Merena.“

Vysoká křídla dveří obtěžkaná zlatým plechem se za hlasitého lomozu otevřela. Meren se znepokojeně zadíval na Haremheba. Faraon si při úředních slyšeních nikdy nepočínal zbrkle, jeho božský majestát žádnou unáhlenost nepovoloval. Po zádech mu přeběhl mráz. Kdysi jej dal jiný král povolat v podobném chvatu – a pak ho vydal všanc hrůzám. Abu učinil pohyb vpřed, jako by chtěl svého pána chránit, ale na velitelův káravý pohled se stáhl.

Meren sám se připojil k představenému trůnní síně, který se – vzdor vlastní neotřesitelné důležitosti – snížil k tomu, aby jej uchopil za předloktí, postrčil ho před sebe do sálu a rozhodně za nimi přibouchl dveře. Tehdy se Meren bleskově otočil čelem do síně – očekával les zahnutých dýk nebo pohotová ostří mečů.